

Sygn. akt IX U 1385/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Iwona Krakowczyk

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2017 r. w Rybniku

sprawy z odwołań W. S. (W. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 27 listopada 2015 r. Znak (...)

z dnia 16 lutego 2017r. Znak (...)

1.zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 27 listopada 2015r w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a to począwszy od (...)

2.oddała odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 16 lutego 2017r.

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz ubezpieczonego W. S. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt IX U 1385/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27.11.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie art.110a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu W. S. (S.) przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwagi na fakt, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego po nabyciu prawa do emerytury okazał się być niższy od 250% i wyniósł 247,99%.

Kolejną decyzją z dnia 16.02.2016r. organ rentowy w oparciu art. 114 powołanej powyżej ustawy ponownie odmówił ubezpieczonemu przeliczenia emerytury na podstawie art.110a, gdyż ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów mających wpływ na zmianę decyzji z dnia 27.11.2015r.

Ubezpieczony w odwołaniach od decyzji domagał się ich zmiany poprzez przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zarobków uzyskiwanych z tytułu zatrudnienia w KWK (...) w okresie od 06.12.1965r. do 15.05.1973r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak

w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony urodził się w dniu (...)

Od dnia 04.03.1991r. jest uprawniony do emerytury górniczej w zbiegu z rentą z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Po przyznaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu do 27.03.1991r., a następnie w okresie od 15.01.1997r. do 31.08.1997r. był zatrudniony w Zakładzie (...) w wymiarze 1/2 etatu, od 08.02.1999r. do 06.07.1999r. w Szkole Podstawowej w Ż. i od 16.08.1999r. do 06.03.2000r. w wymiarze 1/2 etatu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczony z lat 1986-1988 wyniósł 328,18 % i został ograniczony do 250 %.

W dniu 20.10.2015r. ubezpieczony złożył pierwszy wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru, powołując się na przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 05.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 27.11.2015r. wskazując, iż ubezpieczony nie spełnia warunków do wnioskowanego przeliczenia, gdyż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z najkorzystniejszych dwudziestu lat ubezpieczenia jest niższy niż 250%.

W dniu 28.12.2016r. ubezpieczony ponownie wystąpił z wnioskiem o przeliczenie emerytury w oparciu o art.110a ustawy emerytalnej, w rozpoznaniu którego organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 16.02.2017r.

Ubezpieczony zaskarżył powyższe decyzje domagając się ponownego ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

W toku niniejszego postępowania w oparciu o opinię biegłego z zakresu emerytur i rent dopuszczoną w sprawie dla ustalenia w sposób najbardziej korzystny wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, przy odtworzeniu wynagrodzeń ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia w KWK (...) z okresu od 06.12.1965r. do 15.05.1973r. z uwzględnieniem dokumentacji z akt osobowych, oraz akt rentowych w oparciu o obowiązujące w tym okresie przepisy płacowe, Sąd ustalił, iż najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z okresu z lat 1965-1991 jest wyższy niż 250% i wynosi 250,37% . Ustalając wysokość wynagrodzenia za sporne lata biegły uwzględnił takie składniki wynagrodzenia jak płaca zasadnicza, wynagrodzenie z Karty Górnika oraz deputat węglowy. Biegły nie uwzględnił natomiast premii i innych dodatków, gdyż ich odtworzenie było obecnie niemożliwe.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu o dokumentację akt emerytalnych, akta osobowe, legitymację ubezpieczeniową, dokumentację znajdującą się w aktach sprawy, opinię biegłego z zakresu emerytur i rent mgr K. S. z dnia 11.08.2016r. (k.35-39) wraz z opinią uzupełniającą z dnia 19.11.2016r. (k.60-61) oraz zeznania świadka M. P. i ubezpieczonego (nagranie z rozprawy w dniu 20.07.2017r. minuty od 00:07:40 do 01:11:50).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2016r., poz. 1842 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%, a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony spełnia warunki umożliwiające przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanego biegłego mgr K. S., który na podstawie posiadanej dokumentacji akt osobowych przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1965-1983, a następnie obliczył najkorzystniejszy wwpw z uwzględnieniem zarobków osiągniętych w części po przyznaniu emerytury. Obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (205,37%) okazał się być wyższy od 250% i może stanowić podstawę przeliczenia świadczenia.

W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, wydana w oparciu o fachową wiedzę na podstawie szczegółowej analizy przedłożonej dokumentacji oraz obowiązujących w tych okresach przepisów. Biegły w opinii uzupełniającej ustosunkował się do zastrzeżeń organu rentowego. W ocenie Sądu zarzuty organu rentowego dotyczące brak dokumentu potwierdzającego czas pracy ubezpieczonego są bezzasadne, wobec innych dowodów – w szczególności

zeznań świadka oraz ubezpieczonego, z których wynika, że ubezpieczony w spornym okresie pracował sześć dni w tygodniu w pełnym wymiarze czasu pracy i nie korzystał ze zwolnień lekarskich. Nie ulega przy tym żadnej wątpliwości, że wynagrodzenie odtworzone przez biegłego jest i tak zaniżone w stosunku do faktycznie uzyskiwanego, bowiem nie uwzględnia takich składników jak nagrody i inne dodatki, które niewątpliwie były ubezpieczonemu wypłacane, a których wysokości nie da się obecnie odtworzyć.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ § 1 kpc zmienił zaskarżoną decyzję zobowiązując organ rentowy do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej. W pkt.3 wyroku na podstawie art.98 k.p.c. w związku z § 9 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie... (Dz.U. z 2015r., poz.1348 ze zm.) Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

W pkt.2 Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 16.02.2017r.

Zdaniem Sądu organ rentowy słusznie na podst. art.114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia emerytury, skoro ubezpieczony do wniosku o przeliczenie świadczenia nie przedłożył nowych dowodów.

Sędzia